

Verslag week 34

Maandag 19 augustus

Schrijfgroep, *as usual*. Collega H. is naar een WRAP-refresh, dus ik doe hem samen met I., die hem voor het eerst doet. Er is maar één deelnemer... Normaal zijn er meer maar het is vakantie, dus dunne soep. Jammer maar het is even zo. Na afloop van de bijeenkomst werk ik een berg mail weg.

Begin middag staat het Hersteluur in de kliniek op het program, die keer met een manlijke collega, M.. Die kijkt vaak stuurs maar het is een fijne en goeie kerel. Het Hersteluur is altijd onvoorspelbaar. Vorige keer was het een dooie boel, deze keer zat er een praterige, zeer hypere en snel associërende en dito denkende meid met veel pit en bewegingsdrang in haar lijf. Ze zat, stond op, liep even, ging op de grond zitten, tekende iets op een papiertje, begon weer te praten en anderen te adviseren wat ze moesten doen, onrust onrust. Een andere deelneemster zag ergens enorm tegenop en daar hebben we naar behoren aandacht aan kunnen geven. Een derde deelneemster was lange tijd stil, tot dat ik haar benaderde. Ze vind dat er veel woorden werden gebruikt, refererend aan haar drukke groepsgenote. Op zich een goed uur.

Woensdag 21 augustus

Groep dagbehandeling. De twee (jonge)mannen waren er ook nu weer bij. Eén van de twee kon er met zijn hoofd niet goed bij zijn, maar hij zat er toch; later is hij naar de comfortruimte gegaan en tien minuten voor het eind van de bijeenkomst kwam hij toch weer terug. Chapeau. De ander worstelt met schaamte, sociale fobie, angst voor mensen - wat hij niet altijd had; hij durft bijvoorbeeld niet met de trein en ook praten in de groep vindt hij moeilijk. Toch komt er wel iets los in hem, d.w.z. hij vertelt dat hij jarenlang heeft gedronken om te kalmeren. Dus onderdrukken (maar wat?). Ok. Hij beseft het zelf. Volgende week verder.

Die sessie is amper afgelopen of ik moet alweer naar "zingeving". We hebben een nieuwe vrouwelijke deelnemer, die tijdens een eerdere ontmoeting in de wandelgang al gezegd dat ze wel een muzikale bijdrage wilde leveren. Helemaal goed natuurlijk. Graag zelfs. Tijdens de groep deed ze twee nummers, zichzelf begeleidend op een soort elektrisch en portable pianootje. Moedig. Het rondje hoe-zit-je-erbij? liep nogal uit, nuttig maar het duurde te lang. Daardoor kwamen we ook niet op tijd aan ons thema toe en liepen we uit. Volgende keer dus écht anders: hoe zit je er bij: in twee minuten. Met negen mensen zit je dan toch al gauw op zo'n dikke twintig minuten.

De groep inkorten tot ander halfuur?

En o ja, ook iets wat me een verbaasde en overviel; I. vroeg zich af of de bijeenkomst niet korter moest, naar anderhalf uur. Dat had ze de week tevoren al gezegd. Ik vroeg waarom. Ze zag dat de aandacht verslaptte en dan met name bij één persoon. Dat had ik ook gezien. Die haakte af. Voor I. aanleiding om de lengte van de groepsduur in te willen korten. Ze was er vrij stellig in. In mij begon iets te weerspannigs te groeien, zonder het toonde. Ik gaf aan dat ik dat best een pittige ingreep vond, juist omdat we dan voor alle deelnemers de groep zouden inkorten omdat één deelnemer de aandacht er niet goed bij kon houden. Maar I. was standvastig in haar idee.

Ik had er later over met een andere collega. Die gaf aan dat hij dat opmerkelijk vond; alle groepen die we in de HWP draaien duren immers twee uur. Dat had ik nog niet bedacht, maar inderdaad.

Ik was verbluft

Toen ik het er daarna nog weer met I. over had, bleef ze gedecideerd vasthouden aan haar overtuiging: max. anderhalf uur. Deze groep was anders, intenser, intensiever. Ik ging bij mezelf na of

ik dat ook zo ervoer maar ik kon die waarneming niet delen. Ik zei dat ik daarvan geen signalen had gezien bij de andere deelnemers. Maar I. hield voet bij stuk. Ik was verbluft... Ik kon me niet vinden in de logica en argumentatie, en vond doel en middel van de voorgestelde ingreep niet in verhouding. En ik vond het bovendien onplezierig dat er over haar wens om de groep in te korten geen inhoudelijk gesprek mogelijk leek. Ik had daar moeite mee, omdat ik vond dat ik heel valide en redelijke argumenten had – die niet werden gehoord.

Ik dacht nog eens na en opperde toen: “Laten we niet op voorhand al voor alle groepsleden bepalen dat anderhalf uur te lang voor ze is. Laten we eerst vragen wat ze van jouw suggestie vinden.” Een compromis. Ze ging akkoord. In de groep stelde ze de vraag. Uit meerdere kelen hoorde ik: “Nee, het is nog te kort, het mag juist wel langer!” Het deed me erg goed om dat te horen en het luchtte me ook enorm op; het bevestigde meerdere dingen: hoe makkelijk je de plank mist kunt slaan als je gaat invullen voor anderen, dat ik mijn intuïtie kan vertrouwen en dat mijn standpunt correct was, en ten slotte dat er behoefte is aan “Zingeving” en dat onze groep wordt gewaardeerd.

Meta-reflectie

En omdat ik van de meta-reflectie ben, vroeg ik me bij dit alles ook af, omdat ik dat soort dingen nu eenmaal denk, terecht of niet: hoe voelt I. zich zélf eigenlijk in de groep? Hoeveel van haarzelf zat er in de behoefte om de groep in te korten? Vindt ze dat ze niet genoeg ruimte krijgt? In een eerder gesprek gaf ze iets dergelijks aan; dat ik steeds net iets sneller ben dan ze - het zijn haar woorden – en dat ik haar steeds dus net even voor ben. Komt ze voor haar eigen gevoel dus onvoldoende uit de verf? Wellicht een idee om haar de volgende keer de lead te geven. Alterneren.

Donderdag 22 augustus

Niet zo veel bijzonders. Systemdingen.

Vergadering. En onder meer een uitgebreid gesprek met I. over spiritualiteit, min of meer in het verlengde van zingeving. Ons beider kijk.